

Praha, v srpnu 1994.

V I N C U L U M

Drazí bratři, milé sestry,

je to se mnou čím dál horší. Byl jsem sice na 14 dní u moře, u jednoho svého bývalého žáka z Chieti, ale po návratu jsem tu našel tolik práce, že se nemohu hnout. A k tomu to hrozné vedro, kterému jsem se snažil odjezdem z Itálie utéct, nás tu letos velmi pronásleduje: teploměr je u nás daleko výš než na Sicílii. Je to prý rekord, ale draze ho platíme.

Tak tedy v potu tváře se chci zase ozvat, abyste věřili, že ani na náš bývalý exil nezapomínám. Však jsem byl někdy před půl druhým měsícem i v Londýně, na 45. výročí tamní naší české farnosti, takže na to mám i důkazy. Viděl jsem tam, jak si naši lidé váží a jak mají rádi P. Langa. Něco podobného platí o všech našich misiích. Mně sem do Prahy přicházejí skoro každý týden poutníci z našich farností v cizině a vyprávějí o životě u nich. Nepracovali jsme a nepracujeme nadarmo.

Budu musít zase psát o dalších úmrtích, ale před tím chci alespoň krátce oznámit, že se snad přece jen podaří oživit naše misie v Austrálii. Otec biskup Cikrle nám dal k dispozici jednoho svého kněze, P. Jindřicha Kotvrdu, a doufám, že už brzy ho Mons. Esterka uvede k sydneyjskému arcibiskupovi.

Ale ti naši mrtví! Nemám opravdu čas hledat nyní data, ta se dozvíte z Nového života, který stále vychází a stejně jako český program vatikánského radia je stále oblíben. Omezím se tedy jen na jména a pár vzpomínek.

Prvním byl snad P. KAREL KULMÁNEK, původně z litoměřické diecéze, kdysi profesor v Beneventu, potom ve Vídni, kde i zpovídal v katedrále. Jeho styky s Vinculem dost vážly, dozvěděli jsme se jen, že v posledních letech byl snad raněn mrtvicí a žil v nějaké vesnici, nemylím-li se, blízko Vídně. Tam snad také zemřel.

I druhé parte přichází z Rakouska. Ve Vídni, v mateřinci rakouské provincie sester boromejek, zemřela Matka BONITA MATOUŠKOVÁ. Starší generace Nepomuceňanů ji znala víc než dobře, byla přece od konce čtyřicátých let velebnou matinkou, jak se tehdy říkalo, sester v Nepomucenu a dobrou mámou všech alumnů. V Nepomucenu prožila většinu svého života, před válkou, ve válce i po ní, a kdo ví, co nám všem svými modlitbami a svým křížem, který nebyl malý, vyprosila a zasloužila. Nevzpomínat na ni v modlitbách by byl opravdu černý nevděk.

Z Olomouce přišla zpráva, že tam 25. března t.r. zemřel P. AUGUSTIN CHELEST, petrin, který se objevil v exilu hned po roce 1948 a měl velké plány na apoštolát pomocí filmu. Emigroval do Ameriky a pohyboval se v různých zemích i kontinentech, naposled v Německu. Pak přišel přece jen umřít do vlasti.

Potom se na bránu nebeskou odvažil zaklepat P. (nebo snad monsignor? - teď už je to stejně jedno) FRANTIŠEK KRUŽÍK. Přesný alumnus druhé poloviny let čtyřicátých, jako kněz věrný přítel Mons. Bezdička, pak kaplan ve Franzensfestu v Jižním Tyrolsku a nakonec farář a já-nevím-co v mnichovské diecézi a na tamním církevním soudu. Nám, Čechům, se nějak odrodil. Ale svatý Petr bude vědět, kam ho zařadit. Byl z diecéze královéhradecké.

V těchto dnech pak přišla zpráva o smrti učeného salesiána cele zasvěceného křesťanskému Východu, P. JAROSLAVA POLÁČKA. Kdysi žil v Římě, a rád pomáhal v našich misiích, zvláště P. Šimčíkovi v Curychu. Už v době římského pobytu měl potíže s játry, zdálo se, že dlouho nevydrží. Pak přišla svatoanežská revoluce a on pln zápalu jel do Olomouce, kde nejdřív učil východní teologii, a potom, jak se jen naskytla příležitost, jel až do Ruska. Třeba mu svatý Petr nařídí, aby si opatřil vousy, když tak lpěl na těch východnárech, ale do nebe ho jistě pustí, protože to byl muž zapálený pro věc Boží.

V posledním Novém životě se objevila zpráva, že v USA zemřel P. JAROSLAV TOMÁNEK, kněz pražské arcidiecéze, jeden z prvních pounorových uprchlíků, který dlouho působil ve Spojených státech. V posledních desetiletích na něm hlodala zlá nemoc, která ho připravila o soudnost. Nepoznával už ani své nejbližší. Byl to však velmi hodný a zbožný kněz a Pán ho jistě přijal do své radosti. Byl (on jediný) členem VINCULA MISSARUM. (Potvrzenka přiložena.)

Člověk by si řekl: a kdo je na řadě teď? Já, jako stařík skoro sedmdesátiletý, si takovou otázku mohu dovolit, protože jsem už na finišové rovině, zatím ale musíme ještě pomýšlet na věci tak bamální, jako je dovolená na této zemi. A tak přeju všem, kdo si ji ještě nevyčerpali, aby ji pěkně užili, a nám všem potom - těm mladším až po nějakém tom desetiletí - šťastný start do Božího náručí. Na jednom nedávném smutečním oznámení jsem četl: přešel ze smrti do života. Kéž to platí i o všech těch našich nebožtících. Vždyť přece s nadějí očekáváme požehnaný příchod našeho Pána Ježíše Krista.

Náš český episkopát si tak váží Střediska Velehrad, že letos přijal pozvání k tomu, aby své exercicie konal v našem domě v St. Martin in Gsies. Dějí se zázraky. Kdo by si byl v době, kdy jsme ten dům budovali, řekl, že jednou bude hostit naše biskupy z domova?

Ve všech Acta curiae našich diecézí se objevila prosba, aby ti, kdo by mohli podat nějaké svědectví o otci kardinálu Beranovi, vhodně pro jeho blahorečení, je zaslali na adresu: Metropolitní kapitula u sv. Víta, Praha - Hrad, III. nádvoří č. 48-2, 119 02 PRAHA, anebo přímo na postulátora Prof. Mons. Jaroslava Polce, Thákurova 3, 160 00 Praha 6 - Dejvice. Zahajujeme totiž diecézní proces páně kardinálova blahorečení. Obdobný proces připravuje i olomoucká arcidiecéze o P. Šuránkovi, postulátorem je tam další vinculista, Mons. Josef Laštovica, jemuž lze psát na adresu brněnského ordinariátu: Petrov 8, 601 43 Brno anebo do Říma: Palazzo S. Uffizio, 00120 Città del Vaticano.

Tak jsme to probrali všechno, od kanonizovatelných až k nám, ubohým hříšníkům, od mrtvých až k těm, kdo se koupou v moři a šplhají po horách. A také až po nás, kteří v teplotě blížící se 40 stupňům si uvědomujeme, proč je obrazem pro Boží tresty oheň a horko.

Kéž Duch svatý, který je 'in aestu temperies', nás vede všechny ve své lásce do pravého pokoje. Šálóm!

Váš

+ Jaroslav Škarvada